

Ovidiu Marciuc, artist și om deplin

Se cuvine să schițez un omagiu special artistului minunat care a fost Ovidiu George Marciuc, cel ce și-a amprentat cu noblețe și veridicitate întreaga sa operă, fie că e vorba de obiecte și decorațiuni hand-made, fie că vorbim de artă autentică într-un dialog viu cu stiluri și tematici universale.

Artistul s-a născut în binecuvântata Bucovină, pe 7 aprilie 1959, la Rădăuți. Copilăria petrecută la bunici i-a oferit lecțiile perene ale comuniunii sătești nepervertite, în care relațiile umane, precum și coabitarea cu animalele de lângă casă alcătuiau un mediu legiferat de un anume bun-simț și respect. De altfel, Ovidiu a moștenit de la bunicul său o manualitate exemplară, care a sublimat mai apoi în plăcerea – nevoită – de a desena, atunci când rămânea singur acasă cu un creion și un carnet de hârtie. Plăcerea s-a transformat în pasiune și asta l-a ajutat să ardă etapele uceniciei artistice. Ajuns la Liceul de Artă din Botoșani, a avut șansa să cunoască și bucuria lecturii și a dezbaterilor de idei, iar prin strădania personală s-a și întreținut singur în toată această perioadă. Acolo a putut descoperi monumentalele volume de Antropologie și Anatomie Artistică ale eruditului doctor și plastician Gh. Ghițescu, care l-au cucerit pentru totdeauna, provocându-l să-și acumuleze maxima performanță artistică prin neobosite și repetate studii. Iarăși destinul l-a delegat să-l aibă profesor pe Traian Brădean, cel mai apropiat colaborator al dr. Ghițescu, un artist pe filonul rigorii și al construcției. Cum inspirat mărturisea: „De la el am deprins un fel de gramatică a gândului“.

Într-un substanțial dialog/interviu cu Carmen Mihalache, artistul se definește ca un: „trăitor condus mereu de curiozitate, de încercarea propriilor limite. Mereu sunt în competiție cu mine însumi. Vreau să trec dincolo de coaja lucrurilor... Eu întâi trăiesc pe o lucrare și cer totul din

puțin. Vreau să îmbâlnzesc clipa, să o înstăpânesc.“

Deși ar fi putut alege Bucureștiul la repartitie, Ovidiu Marciuc a preferat țărmurile Moldovei, venind ca designer la secția de creație a Fabricii de Confecții Bacău. S-a făcut remarcat imediat, atât pe plan artistic, dar și profesional, prin graficile sale atât de personale, cât și prin minuțioase obiecte: podoabe, piese mici de mobilier, rame, genți sau încălțăminte. A fost recompensat cu o importantă bursă UAP și a avut participări remarcabile la toate expozițiile de grup ale Filialei UAP Bacău.

Pe plan național a fost prezent în câteva expoziții reprezentative:

1990 - Expoziția tinerilor artiști „A 35“, galeria „3/-4“ București;
1991 - Expoziția „13 Artiști“, galeria Căminul Artei București;
1994 - Expoziția „Afișul Politic“, galeria Dalles București;
1995 - Expoziția „20 Artiști“, galeria Victoria Iași.

Și în străinătate:

1991 - Arnheim (Olanda);
1992 - Pully (Elveția);
1994 - Wiesbaden (Germania);
1998 - Tabor (Cehia);
1999 - INTERSALON (Cehia).

Chiar dacă nu a fost niciodată preocupat de onoruri, premiile nu l-au ocolit:

1984 - premiul revistei *Viața Studențească*, Premiul III pentru Afiș Politic;
1985 - Premiul pentru grafică a UAP din România;
1988 - Premiul al III-lea Ex-Libris, di-

verse premii la tradiționala manifestare „Saloanele Moldovei“.

Foarte exigent cu sine, nu a avut decât două expoziții personale, după cum mărturisește: „Nu-mi fixează jaloane în drumul meu, vreau doar ca el să curgă natural. Și mai vreau să-mi păstrez sufletul nealterat. Țin în primul rând la meșteșug, la onestitatea lucrului bine făcut. O lucrare este ca un copil pe care-l educ. Corectez mereu...“

Posesor al unui discurs ideatic, bogat, coerent și plin de luciditate, Ovidiu Marciuc a desfășurat și o remarcabilă activitate pedagogică la Liceul de Artă „G. Apostu“, câștigând dragostea și respectul elevilor pe care i-a îndrumat să-și găsească propriul drum și propria lor personalitate.

Exprimându-se cu aceeași deschidere în desen, acuarelă, guaș sau pictură de șevalet, artistul subsumează complexului meșteșug compozițional toate detaliile desenate cu mîgălă de filigran, ipostazele unor vizuni luminoase, poetice cu o melancolie aparte dedusă din bogăția și rafinamentul sufletesc. În lucrările sale pătrund lumini pasagere, care circulă pe obiecte, accentuînd, caracterizînd un interior, o natură statică, un personaj.

Există câteva domenii stilistice abordate, variante definite ale demersului artistic, pretexte ale studiului neabătut atât al anatomiei umane dar și al unor animale – dintre care cail constituie reminiscențe ale copilăriei. Desenul perfect, haloul melancolic precum și raporturile de proporționalitate măiestrite, fac din ciclul animalier dedicat celui mai nobil prieten al omului un spectacol subtil, realizat prin laviuri armonizate în tonuri rafinate de griuri.

Naturile statice laborioase în care accentele savante îmbogățesc detaliul și compoziția întreagă, florile în tușe delicate, evanescente reverberază cu ochiul și inima privitorului

sensibil. Ele sunt depășite numeric de ipostazele studiului naturii umane, nuduri pictate sau desenate brilliant chiar și în schițe sau crochiuri.

Vasile Crăiță Mândră, artist cu potențial analitic îl definește pe Ovidiu Marciuc „cuceritor în diversele fațete ce întregesc portretul său, numindu-l laconic Desenatorul. Deși poet al griului, detestă explicativul și narativul din spațiul de elaborare. Da, personajele sunt purtătoare de atitudini și acțiuni, trimiterile spre subiecte literare și posibile sensuri, sunt permise fanteziei stimulate la infinit. Astfel, imaginea globală a operei lui Ovidiu Marciuc se împlinește prin austeritate și devine elocventă prin laconism“.

Expoziția de pictură deschisă pe 14 iulie 2013, la galeriile *Frunzetti* descoperă o altă ipostază impunătoare a creației sale: dialogul vizual cu maeștrii care i-au marcat exponențial evoluția: Rembrandt, Vermeer sau Georges de la Tour. Artistul re-crează clarscurul și dedică un imn apologetic mâinilor purtătoare de sens și de mister care valorifică tradiția asimilită.

„Era o fire reflexivă, judeca mereu cu propria minte, având un sănătos simț al umorului. Era în competiție doar cu el însuși, numai în interiorul său trebuia să-și găsească motivațiile. Și pentru asta muncea enorm, fiind un mare truditor“, spunea foarte frumos Carmen Mihalache, în *Deșteptarea* din 1 februarie 2017, la despărțire.

Dacă omul și artistul s-au pierdut, opera sa trăiește într-un destin inconfundabil.

Radu CIOBANU

Antologia poezilor trotușeni

Cu performanța de a-și continua activitatea lună de lună, după ce a fost înființat în 2017, în frenezia unei frumoase zile de mai, Cenaclul literar „George Călinescu” a reușit să treacă în palmaresul său mai multe împliniri. Una dintre acestea este realizarea primului volum al *Antologiei poezilor trotușeni*, numită sugestiv „Risipele senine”. Între copertile acestui volum sunt adunate creații ale autorilor cu „rădăcini” în localități aflate de-a lungul Văii Troțușului. Astfel, în cele peste 200 de pagini ale acestei antologii întâlnim poezii semnate de cunoscuții scriitori Alexandru Dumitru, Cornel Galben, Valentin Rădulescu, Ștefan Epure, Mariana Bendou, Ion Botezatu, Sorin Arbănaș, Corneliu Cristea, dar și ale unor talentați condeieri ce bat la porțile afirmării literare: Ștefania Pușcalău, Adrian Boros, Cristina Iscriu, Marius Andrișcă, Maria Ilie și alții. Antologia cuprinde și un grupaj de creații semnate de regretatul Vasile Ungurașu, poet și epigramist oneștean, fost membru al Societății literar-umoristice *Academia Liberă Păstori* din Iași.

Lansarea acestei antologii a avut loc în spațiul generos al Bibliotecii Municipale „Radu Rosetti” din Onești, unde a fost prezentat și un recital liric. „Poezia este un sentiment, o ardere, un rug pe care ard atâtea nume. Poetul adună și se risipește cu fiecare cuvânt. Ne-a fost greu să ne adunăm numele sub aceste coperti și să însemnăm sentimentele noastre în această arie de literatură a Troțușului”, a declarat, la lansare, Valentin Rădulescu, președintele Cenaclului literar-artistic „George Călinescu” din Onești. „Din prezenta antologie lipsesc poeme ale scriitorului Constantin Th. Ciobanu, ce și-a dăruit toate forțele pentru ceea ce se numește literatură. La Târgu Ocna a trăit și s-a format o poetă, Daniela Caurea, pe care vrem să o aducem în atenție în viitorul volum al antologiei.

Este soarta acestui popor să îi uităm pe cei mari... Poetul adună și se risipește cu fiecare cuvânt! Nu plângem când scriem, ne redăruim!”, a mai menționat Valentin Rădulescu. Moderatoare a lansării, prof. Adina Mitroiu a evidențiat faptul că „aparitia acestei antologii este o provocare”.

Realizând prefața volumului „Risipele senine”, prof. dr. Gabriela Gîrmacea, de la Colegiul Național „Grigore Moisil” din Onești a jubilat la faptul că *poezii trotușeni dau identitate zonei Troțușului... Am regăsit în antologie foști colegi de la Cenaclul „Zburătorul”, condus de poetul Gheorghe Izbășescu, ce s-a risipit în formarea a zeci de talente... Am văzut și nume noi, „de forță”, cu stiluri deosebite, ce compun o geografie a locului. Mă bucur că „biruit-au gândul” în realizarea acestei cărți, ce este și ea o mărturie a existenței noastre și îi felicit pentru tenacitate, pe cei care au arătat reverberația liricii trotușene.*

Momentul lansării antologiei „Risipele senine” a cuprins pe lângă un fascinant recital liric și mărturisirea mai multor lucruri de către autorii poemelor din acest volum. Medicul Adrian Boros l-a evocat, din anii săi de studenție, când era prezent la Cenaclul „Dialog”, pe profesorul ieșean Constantin Cuza (poet și jurnalist), care l-a făcut „să nu mă pot despărți de artă niciodată”. El a îndreptat mulțumiri alese și profesorului Constantin Th. Ciobanu, ce „l-a lansat” la recitalul liric „Poetul în Cetate” din cadrul Zilelor Culturii Călinesciene. „Cei care scriu poezie vibrează! E o risipire plăcută... Orice meserie cere o artă dar la nivelul poeziei este altceva! Cum spunea scriitorul Dan Sandu «să lași o dără în urmă, un semn!» Ceea ce a încheiat Valentin Rădulescu (realizatorul antologiei) este un lucru deosebit... Dar dacă spunem «poetii trotușeni», trebuie să mergem de la Ghimeș și până la Adjud, de la izvorul Troțușului la vărsarea sa în Siret”, a afirmat profesorul și poetul Ștefan Epure la acest eveniment oneștean, la frumusețea căruia și-au adus contribuția și tinere interprete de folclor din zonă.

Ion MORARU